

اقسام و احکام شرط به اعتبار ارتباط با عقد

زینب حمیدی^۱، محمد مهدی کریمی نیا^۲، مجتبی انصاری مقدم^۳

^۱ دانش پژوه مقطع سطح چهار (دکتری) رشته فقه خانواده، مرکز تخصصی فقه و اصول الزهرا (س) اهواز، مدرّس و پژوهشگر

^۲ استادیار و عضو هیأت علمی دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم (نویسنده مسئول)

^۳ دانشجوی دکترای علوم قرآن و حدیث دانشگاه میبد، مدرّس دانشگاه

چکیده

شرط امری است مربوط به آینده که تحقق یا از بین رفتن تعهد مربوط به آن است. نه تنها اموری که در متن عقد به آنها اشاره شده بلکه حتی مواردی که عرفاً لازمه عقد و قرارداد هستند نیز لازم است به آنها وفا شود. بحث شروط از مباحث مبتلا به است به این دلیل که در نظام اجتماعی روزانه قراردادهای متنوعی بسته می شود که شروط در تصحیح آنها نقش بسزایی دارند لذا به همان اندازه که بحث پیرامون عقود و قراردادهای مهم و ضروری است سخن گفتن از شروط و اقسام و احکام آن نیز ضروری است. شرط به اعتبارهای مختلفی قابل تقسیم است. یکی از این اقسام؛ ارتباط یا عدم ارتباط شرط با عقد است که شامل سه نفع بوده و هر کدام دارای احکام و آثاری است. برای پابندی به هر عقدی لازم است که شروط آن عقد شرایط صحت از جمله؛ مخالف نبودن با کتاب و سنت، جایز بودن، مقدور بودن و... را داشته باشند تا بتوان به آن عقد یا قرار داد وفا کرد. در این مقاله پس از بیان معنای لغوی و اصطلاحی شرط در عرف و اصطلاح فقهی به بررسی اقسام شرط به لحاظ ارتباط یا عدم ارتباط با عقد و احکام و آثار آن همچنین شرایط صحت شرط پرداختیم.

واژه های کلیدی: شروط ضمن عقد، شرط ابتدایی، شروط تبانی، شرایط صحت شرط.